

Ț SCRIS ÎN LITERE

Revistă cu apariție surprinzătoare

Numărul 1, mai 2022

Din cuprins: O carte pe lună. Concurs de traduceri. Concurs de creație literară. Interviul revistei. Legile lui Murphy. Ferească sfântu'! Hor(r)o(r)scop. Of, viața mea...

Când vor veni roboții... *editorial*

Eram la începutul carierei mele de dascăl, în mileniul trecut, pe vremea când semnele abandonării noastre în brațele materialismului (nedialectic) se vedeau din ce în ce mai clar, când dorința de a avea ceea ce nu avuseserăm până atunci era alimentată de resturile rămase de la masa bogaților Occidentului, iar ceea ce ne mai alinase dorul de aventură – cărțile – erau privite ca niște chestii inutile, obiecte de ținut în bibliotecă doar ca să vadă lumea ce „cult în cap” ești.

Fiind în primul an de învățământ, am luat ce mi s-a dat, și anume un post de profesor de limbile română și engleză la un liceu din Galați care acum nu mai este, majoritatea claselor mele fiind la școala profesională și la seral. Aveam și o clasă de învățământ complementar, adică un fel de batalion disciplinar, unde eram chiar diriginte. Nu se omorau ei cu învățatul (de aceea se și aflau acolo), dar îmi erau simpatici pentru simplul motiv că erau ai mei. Dintre toți, se remarcă un elev cu un coeficient de inteligență demn de un liceu de vârf, dar a cărui natură rebelă îi adusese o exmatriculare spectaculoasă de la Liceul de Marină. Îi promisesem că îi dau notă de trecere dacă învață pe de rost *Miorița* și, când veni vremea să îi pun notă, recită primele două versuri, apoi se opri. Nu știa mai departe. M-am prefăcut că sunt supărat pe el (aveam de gând să-i dau notă de trecere oricum), iar revolta din el a prins glas: „Da' de ce trebuie să știu eu poezia asta?! Ce, o să mă ajute să vopsesc mai bine vapoarele, la dublu fund, cu masca de gaze pe față?!” Aparent, avea dreptate. Doar aparent. L-am liniștit, apoi i-am explicat calm. De fapt, am vorbit pentru toți: ”În curând roboții industriali vor prelua multe dintre muncile pe care le fac oamenii prin fabrici și șantiere. Ei vor vopsi mai bine și mai repede decât oamenii. Atunci, singura diferență dintre noi și roboți va fi că noi vom putea să recităm poezii. Vrei să faci să dispară și această diferență?”

În următorul an am plecat de la acel liceu și nu mai știu ce s-a ales de elevii mei de la complementară, dar îmi place să cred că, pe undeva, măcar unul dintre ei stă uneori cu o carte în mână, pregătit pentru atunci când vor veni roboții.

Iulian Mardar

Am citit, citesc, voi citi

Faiza Guene, *Azi ca mâine și poimâine*, Editura IBU Publishing, 2009, traducere de Ramona Hărșan.

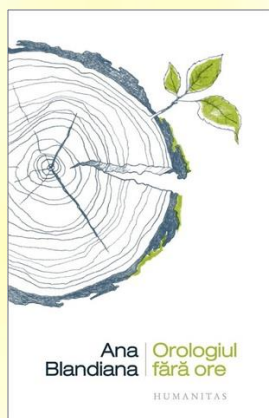
Am găsit această carte într-o librărie din Galați sau din Brașov – nu mai țin minte exact – și m-am hotărât să o cumpăr după doar primele două pagini. Așa cumpăr eu cărți: citesc primele două pagini, și dacă textul mă „prinde”, o iau acasă. Iar Faiza Guene m-a prins prin claritatea frazei, lipsa de prețiozitate, sinceritatea tonului și umorul zeflemitor și cinic al vocii narative, tipic pentru o adolescentă inteligentă și ușor blazată – Doria, personaj principal, 15 ani – părăsită de un tată care voia băiat și lăsată în majoritatea timpului de capul ei, maică-sa muncind cât e ziua de lungă la un hotel, spălând lenjerii, făcând paturi, dând cu aspiratorul... „Dar taică-miu voia neapărat un băiat. Pentru mândria lui, pentru numele lui, pentru onoarea familiei și cred că pentru o groază de motive cretine. Numai că n-a avut decât un copil, și ăla era fată. Eu. Să zicem, deci, că n-am fost pe gustul clientului” (pag. 22). La toate acestea se adaugă și faptul că provine dintr-o familie de emigranți. De fapt, cartea pare a fi un fel de radiografie a suburbiei franceze de oriunde, autoarea însăși provenind dintr-o familie de emigranți de origine algeriană. O radiografie a vieții de acolo și a modului cum sunt tratați emigranții – „La *Formula 1* (numele hotelului la care se angajase mama ei – n.r.) din Bangolet, toți îi spun Fatma. Țipă la ea tot timpul și-o urmăresc îndeaproape, ca nu cumva să ciordească de prin camere. Și-apoi, pe maică-mea n-o cheamă Fatma, ci Yasmina. Tare tre’ să-l amuze pe domnul Schihont să le spună tuturor arăboaicelor Fatma, tuturor negrilor Mamadou și tuturor chinezilor Ping-Pong. Niște tâmpiți, pe bune acum...” (pag. 24).

Primită bine atât de public cât și de critică, volumul autoarei care avea numai 19 ani la data publicării s-a vândut numai în Franța în peste 400.000 de exemplare. De asemenea, a fost tradusă și vândută în alte 28 de țări.

Clasici în viață

Ana Blandiana, *Orologiul fără ore*, Editura Humanitas, 2016.

Ce nevoie ar mai avea de prezentare Ana Blandiana? Doar câteva cuvinte: Pe numele ei adevărat Otilia-Valeria Coman, a scris mai multe cărți de poezie, de eseuri și romane decât își pot aminti chiar și majoritatea admiratorilor operei sale, și a primit atâtea premii naționale și internaționale cât să impună scrisul de literatură ca probă olimpică. Not in our life time, cum ar spune pesimiștii anglofoni. Pendulând între poezia cu vers liber și cea cu rimă, Ana Blandiana m-a încântat de la prima poezie – *Alb pe alb* – și până la poezia de pe coperta 4 – *Printre clipe*. Jucăușă în mod inteligent și erudit, versurile ei sunt povești de viață, mici prelegeri de filosofie și dovezi de măiestrie literară – „Ca floarea tăiată / Cu petale-aripe / Ți-amintești cum cădeai / Printre clipe? // Și clipele cum / Se dădeau la o parte / Să te-ajute s-ajungi / În adâncul din carte, // Unde stelele moarte / Se transformă-n poeme / Și nu e târziu, / Și nu e devreme. // Să pierzi veșnicia, / Să renunți și să ierți. / Ți-amintești întunericul / Dintre coperti?” (*Printre clipe*).

(Pagină realizată de *Iulian Mardar*)

Dintr-un cuvânt într-altul: concursul de traduceri din limba engleză

Scurtă prezentare a limbii engleze: Shakespeare, Shaw, Hemingway, John Wayne, Elvis Presley, The Beatles, AC/DC, Michael Jackson, Tom și Jerry, Disney World, Hollywood, Windows, World Wide Web. Gata. Câștigătoarea marelui premiu la traducerea de proză este **Loredana Stanciu**, anul II, E-R.

Textul de tradus: "The police superintendent – a member of our congregation – is waiting on the platform in street clothes. He greets me with an awkward nod and a stiff handshake. Almost as an afterthought, he pulls me into a violent embrace. He pats my back loudly and expels me with a shove and a sniff. Then he drives me to the hospital in his own car, a two-year-old Phaeton that must have cost him the earth. So many things people would have done differently had they known what would happen that fateful October." (Sara Gruen, *Water for Elephants*)

Traducerea: *Căpitanul poliției, membru al congregației noastre, mă așteaptă pe peron în haine obișnuite. Mă salută dând neîndemânatic din cap și strângându-mi rigid mâna. Regândindu-se, mă trage într-o îmbrățișare violentă. Mă bate puternic pe spate și după îmi dă drumul, împingându-mă ușor și trăgându-și nasul. Apoi, mă duce la spital în propria mașină, un Phaeton de acum doi ani, care sigur a costat o avere. Lumea ar fi făcut atâtea lucruri diferit dacă ar fi știut ce urma să se întâmple în acel octombrie profetic.*

La poezie, varianta câștigătoare a fost cea a studentei **Andra Cosmina Petrea**, anul II, R-E (I.D.).

Textul de tradus:
"Some say the world will end in fire,
Some say in ice.
From what I've tasted of desire
I hold with those who favor fire.
But if it had to perish twice,
I think I know enough of hate
To say that for destruction ice
Is also great
And would suffice." (Robert Frost, *Fire and Ice*)

Traducerea:
*Unii cred că lumea se va sfârși în flăcări,
Alții că prin gheață.
Din ce am savurat din plăceri
Sunt de acord cu cele dintâi convingeri.
Dar dacă ar fi să moară de două ori tot ce există,
Cred că știu destule despre ură
Ca să pot spune că pentru distrugerea iminentă
Gheața ar putea fi o manieră
De asemenea suficientă.*

Felicitări tuturor concurenților pentru că au avut curajul să participe și pentru că au găsit puterea de a pune deoparte telefoanele mobile, Facebook-ul, Instagram-ul și altele pentru a re-crea niște texte clasice (chiar și cel al Sarei Gruen poate fi considerat clasic) și a le face cunoscute și cititorilor români cunoscători sau nu de alte limbi. Îi așteptăm și alte traduceri.

Dintr-un cuvânt într-altul: concursul de traduceri din limba franceză

Franceza... Una dintre cele mai romantice limbi ale lumii. După unii. După alții, chiar cea mai romantică limbă a lumii. Fiecare cu opinia lui. Noi suntem cu traducerile. Și încă unele bune. Iar cele mai bune, în cazul concursului nostru, au fost oferite de **Cristina Badiu**, anul III, E-F.

Textul de tradus : « Ils venaient de s'arrêter aux deux tiers de la montée, à un endroit renommé pour la vue, où l'on conduit tous les voyageurs. On dominait l'immense vallée, longue et large, que le fleuve clair parcourait d'un bout à l'autre, avec de grandes ondulations. On le voyait venir de là-bas, taché par des îles nombreuses et décrivant une courbe avant de traverser Rouen. Puis la ville apparaissait sur la rive droite, un peu noyée dans la brume matinale, avec des éclats de soleil sur ses toits, et ses mille clochers légers, pointus ou trapus, frères et travaillés comme des bijoux géants, ses tours carrées ou rondes coiffées de couronnes héraldiques, ses beffrois, ses clochetons, tout le peuple, gothique des sommets d'églises que dominait la flèche aiguë de la cathédrale, surprenante aiguille de bronze, laide, étrange et démesurée, la plus haute qui soit au monde. Mais en face, de l'autre côté du fleuve, s'élevaient rondes et renflées à leur faîte, les minces cheminées d'usines du vaste faubourg de Saint-Sever. » (**Guy de Maupassant, *Bel Ami***)

Traducerea: ”Tocmai ce se opriseră după ce făcuseră două treimi din urcuș, într-un loc renumit pentru priveliște, unde erau conduși toți călătorii. Dominau valea nesfârșită pe care râul limpede o parcurgea, de la un capăt la celălalt, cu ample unduiri. Îl vedeau venind de jos, molipsit de zeci și zeci de insulițe și cotind înainte de a traversa Rouenul. Apoi orașul apărea pe malul drept, stropit de bruma dimineții, razele de soare reflectându-se de pe acoperișuri, cu ale sale mii de clopotnițe delicate, ascuțite sau rotunjite, lucrate ca niște bijuterii imense, turnurile pătrate sau rotunde, împodobite cu coroane heraldice; turnurile și oamenii, goticul vârfulor bisericii care domina prin fleșa ascuțită, o țepușă surprinzătoare, urâtă, ciudată și exagerat de mare, cea mai înaltă din lume. Dar vizavi, pe partea cealaltă a râului, se ridicau rotunde și umflate la vârf furnalele minuscule ale fabricilor din imensa mahala a Saint-Severului.”

Și cum ”fără poezie, viața e pustiu”, vorba lui 'nea Bachus, aceeași studentă a tradus cel mai bine poemul de mai jos:

« Je lui sais maint adorateur, Et n'en ai jalousie ;
Amour a mis tout mon bonheur Dans celui de ma mie.
Que servirait de m'alarmer ?
La chose est naturelle ;
Amour l'a faite pour charmer,
Et moi pour n'aimer qu'elle. » (François-Augustin de Paradis de Moncrif, *Le portrait de ma mie*)

Portretul iubitei mele

Eu îi eram al miilea adorator
Și n-aveam pic de gelozie,
Din dragoste i-am pus tot la picior,
Până și-a vieții voioșie.
De ce-mi mai era mie frică?
Aceasta vine de la sine.
Iubirea a făcut-o să convingă,
Iar pe mine să nu mă pot abține.

Liceanul de azi, Literatul de mâine. De ce nu?

Ne râde sufletul de bucurie când vedem că există liceeni (și nu numai, o să vedeți!) interesați de cultură, pentru că greu găsești un mijloc mai bun de răspândire a culturii decât o traducere bună a unor texte alese. Invitați să-și încerce mâna de traducători, adolescenții și-au suflecat mânețile metaforice și s-au pus pe treabă. Mulțumim doamnelor profesoare **Iulia Hărăbor, Monica Carp și Rodica Zanet** pentru că au dus vorba mai departe în legătură cu concursul nostru. Un mare mulțumesc doamnei profesoare **Delia Cătălina Sofronea** de la liceul "Virgil Madgearu" pentru că s-a îngrijit ca textele elevilor coordonați de dumneaei să ajungă la noi. Suntem siguri că acesta este doar începutul unei colaborări îndelungate.

Cum vorba lungă este sărăcia omului, iată câștigătorii **premiului I** al concursului de traducere din limba engleză, secțiunile Proză și Poezie. Textele de tradus sunt cele de la pagina 3, adică aceleași texte pe care s-au luat la întrecere studenții de la Litere.

PROZĂ

And the 1st prize goes to **Denisa Ioana Sion**, from "Virgil Madgearu" High-School! Congrats!

Șeful poliției, membru al congregației noastre, așteaptă pe peron în haine de stradă. Mă întâmpină cu un salut stângaci și îmi strânge mâna cam rigid. Apoi, se răzgândește și mă îmbrățișează violent. Mă bate tare pe spate și-mi dă drumul împingându-mă, trăgându-și nasul. După aceea mă conduce la spital cu mașina sa, un Phaeton vechi de doi ani, care trebuie să-l fi costat o avere. Oamenii ar fi făcut atâtea lucruri diferit, dacă ar fi știut ce se va întâmpla în acel octombrie fatidic.

POEZIE

And the winner is **Alecsandra-Ramona Ignat** from „Costache Negri” High-School. Well done! She is just a ninth-grader, but she is too good a translator to be ignored.

*Spun unii c-o să ardă lumea,
Spun unii c-o să înghețe.
Din ce gustat-am din dorință
Mă țin cu cei ce vor văpaia.
Dar de pieri-va îndoit,
De ură știu destule
Să spun că să distrugă, gheața
La fel de buna-i
Și c-ajunge.*

Cel mai greu lucru este, atunci când primești atâtea traduceri cum am primit noi, să decizi care este cea mai bună. Traducerea este o artă în sine, și nu e aproape nicio diferență între un concurs de creație literară și unul de traduceri. Subiectivismul este inevitabil, iar zicala "nu-i frumos ce-i frumos, ci e frumos ce-mi place mie" se aplică și aici. Ne-a fost greu să alegem doar câte un învingător din rândurile studenților și câte unul din rândurile elevilor, de aceea am decis să îi felicităm pe toți personal într-o ceremonie de înmânare a diplomelor de câștigători și a celor de participare. Aveți ocazia să îi vedeți pe toți pe pagina următoare, chiar dacă pozele nu sunt atât de mari pe cât ne-am fi dorit noi.

Nimeni nu pierde

Fiecare participare la un concurs este o victorie în sine pentru că trebuie să ai curaj pentru a-ți expune lumii rezultatul eforturilor tale, spre a fi cântărit și notat, știind că nu-ți garantează nimeni victoria. De aceea îi felicităm pe toți participanții la concursurile de traducere organizate de revista noastră și le adresăm un sincer BRAVO! Cu toții sunt niște învingători.

Acestea sunt câteva dintre studentele care au participat la concursurile noastre. Poate că în numărul viitor vom vorbi și de studenți, nu numai de studente. Numele tuturor participantelor sunt: **Cristina Badiu, Adora Ioana Paraschivescu, Lenia-Elena Arhire, Mariana Cristina Ciobanu, Cristina Iancu, Bianca Lungu, Andrada Pricopi, Georgiana Trifu, Andra Cosmina Petrea., Cristina Ciurea, Loredana Stanciu, Ioana Lungu.** Toate traducerile au avut ceva bun în ele, iar unele au ratat premiul revistei pentru mai puțin de jumătate de punct. După jurizare, locul II a fost obținut de Adora Ioana Paraschivescu, iar locul III de Lenia-Elena Arhire. Câștigătorul

/câștigătoarea este la pagina 3.

Iar aceștia sunt unii dintre liceeni. Da, sunt mai mulți decât ne-am așteptat! Cinste lor și deopotrivă cinste dascălilor care le-au dat aripile necesare pentru a visa. Pentru că ai nevoie de un dascăl bun care, dacă nu îți dă aripi, măcar să nu le taie pe cele cu care te-ai născut. Ei se numesc: **Alecsandra Ramona Ignat, Bogdan Măciucă, Mihaela Busuioc, Cezar Alexe, Adriana Giorgiana Cârjă, Sorina Cîrstea, Briana Ciudin, Cristina Cristian, David Donosă, Alexandra Elena Iorga, Denisa Ioana Sion, Ionela Petronela Trandafir.** După jurizare, locul II a fost obținut de **Alexandra Elena Iorga** ("Virgil Madgearu"), iar locul III de **Bogdan Măciucă** ("Mihail Kogălniceanu"). Câștigătorul/câștigătoarea este la pagina 3.

Uitându-ne la acești tineri minunați, care stăpânesc limba engleză suficient de bine cât să facă o traducere literară, ne-a încolțit în minte un gând: ce-ar fi dacă, în numărul 2 al revistei noastre, îi vom provoca la traducerea unui text din limba română în limba engleză? La urma urmei, într-un viitor nu îndepărtat (sperăm noi), poate că scriitorii români contemporani își vor face loc prin librăriile din alte țări, în diverse traduceri. Ar fi momentul să-i facem cunoscuți și noi pe ai noștri, nu?

Felicitări tuturor profesorilor implicați în acest concurs și centrului de limbă engleză *The House of English* (www.thoe.ro). Le mulțumim și îi așteptăm și la concursurile viitoare.

Cu muza la braț - concurs de poezie

Concursul nostru de poezie este deschis tuturor celor care simt că au ceva de spus într-o formă artistică, așa cum este poezia. De la studenți la Litere și până la liceeni care poate că vor fi următoarea generație de studenți ai facultății noastre, cu toții sunt așteptați să se întrecă în forța cuvântului.

Mai jos sunt câștigătorii primei ediții a concursului de poezie cu tema „Ce mirare că sunt” împreună cu poeziile care ne-au convins. Pentru că trăim într-o lume în plină globalizare, în acest număr am decis, mai mult ca un experiment, să acordăm puncte tuturor poemelor trimise aplicând aceleași criterii indiferent de limba în care autorii/autoarele au decis să le scrie, astfel încât un poem în limba engleză poate fi la egalitate cu unul în limba română sau cu unul în limba franceză. Așa se face să avem, uneori, poezii scrise în limbi diferite care s-au aflat la egalitate de puncte, prin urmare câștigând același loc. Acest lucru nu poate fi decât benefic, deoarece se pot bucura de niște poezii câștigătoare toți cititorii, indiferent de limba pe care o stăpânesc cel mai bine. Și dacă le stăpânesc pe toate trei, atunci vor avea propriul festival internațional de poezie.

Adora Ioana Paraschivescu

Locul I

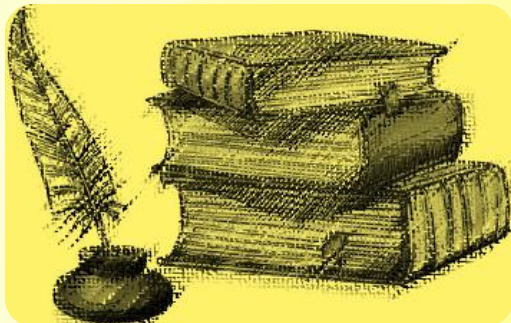
***

In the silent cry
of my terribly numb heart
the other's sadness grows.

Pointless happiness
carelessness goodness softness
frightfulness caress.

This River glows Sun,
a Heart floats calm on thin Waves
and Air covers all.

An auburn arcade
awaits an arm above all
astonished and in awe.

Vasile Daniela

Locul I

Quand tu me manques, maman

Des ailes, maman, tu nous as données
Et nous avons volé
Autour du monde.
Il y a des jours que je frissonne
À ton regard,
Mon avenir dans tes yeux... icône.

Tu es mon pilier, mon soutien,
Ma puissance, ma vie,
Tu es la larme dans mes nuits,
Silence, amour vivant,
Tempête
Qui s'évanouit.

Amour et nostalgie
Je vois de loin,
Et nous sortons, parties
De l'âme, du sort,
De l'outre-tombe,
Vaincre la mort.

Andra Cosmina Petrea

Locul II

***

Dincolo de vâl
strigă după ajutor
vocea slăbită

Urmărind briza
respir adânc vântul trist
și singuratic

Lucirea lumii
se scufundă în umbra
naturii moarte.

Ioana Lungu

Locul III

Sună-mă tu, nu mai am minute

Mi-e dor să mă mai suni, mamă,
să îmi dai bip, de pe un telefon
Nokia cumpărat în rate,
Să îmi spui că îmi trimiți zacuscă la
pachet,

”dar sună-mă tu, nu mai am
minute...”

Îmi amintesc cum mă certai când
găteam și ardeam tigaia,

Culea Mădălina

Locul II

L'espoir

L'espoir c'est la vie
L'espoir c'est le bonheur
Il est né ici
Aux profondeurs de notre cœur.

Nous vivons avec lui,
Nous y croyons ;
Il nous donne de la joie,
Il nous apprend.

L'espoir c'est l'amour
Qui ne fait que les meilleures choses
Peut dépasser le temps
Mais nous restons des hommes...

mâinile tale moi când mă mângâiai în
creștet,
sau când mă sunai să întrebi când ies
de la antrenamentul de tenis,
”dar sună-mă tu, nu mai am minute...”
Mi-e dor de mâinile tale,
mâinile tale mirosind a cozonac de
Crăciun,
cu care am învățat să merg, să scriu,
să mângâi sau să desenez...
Te-aș desena pe tine, mamă,
dar nu mai ai minute, aici pe pământ.
Ai nelimitat acum...
și încă o zi.

Poezia este, în primul rând, sentiment, iar sentimentul nu este ceva ce poate fi măsurat cu mijloace convenționale. Prin urmare, poeziile de mai sus ar putea fi într-o cu totul altă ordine. Dacă dumneavoastră, cititorilor, vi se pare că poezia de pe locul III ar fi meritat Locul I, cea de pe I ar fi meritat II și așa mai departe, să știți că așa e. Iar dacă un alt cititor v-ar spune că greșiți, atunci și acela ar avea dreptate. Clasamentele sunt iluzorii. De fapt, în această luptă de genul care e cea mai frumoasă poezie, nu există perdanți, ci doar câștigători.

Poezia merge mai departe

Dacă un autor nu a fost premiat într-un concurs de poezii nu înseamnă că poeziile sale nu merită să câștige vreodată un premiu. Percepția oricărei producții artistice este prin definiție subiectivă. De multe ori ni se întâmplă să recomandăm un film sau (din ce în ce mai rar spre deloc) o carte unui prieten, iar acesta să nu fie nici pe jumătate la fel de încântat cum am fost noi. Dezamăgiți, ne întrebăm dacă nu cumva gusturile noastre în materie de artă sunt ușor îndoielnice. Chiar dacă se poate să fie așa, de cele mai multe ori nu este vorba decât despre faptul că fiecare dintre noi este structurat diferit. Știu, e banal ce spun, dar uneori trebuie să ni se aducă aminte lucrurile banale. Sunt oameni cultivați cărora le place Jim Carrey în *Ace Ventura*, de exemplu, și oameni la fel de cultivați care îl consideră doar un măscărici. Depinde până unde vrei să mergi cu analiza jocului său. Unii îl devorează pe Balzac, alții îl consideră plictisitor. Și exemplele pot continua la nesfârșit, de aceea mă opresc aici și vă prezint două poezii care, deși nu au prins podiumul, merită să vă fie prezentate.

O poezie surprinzătoare vine de la **Leeria-Elena Arhire**, care dovedește că are un simț al metaforei mult mai dezvoltat în engleză decât în română. Tot în limba engleză și-a exprimat sentimentele și **Flavia-Andreea Amortilă**, elevă în clasa a XI-a la Colegiul „Virgil Madgearu”. Vom reda un fragment din poezia intitulată *Blinded*, poezie care a ajuns la noi prin grija doamnei profesoare Delia Sofronea. Fragmentul ne-a adus aminte de Chester Bennigton din *Crawling*.

Leeria-Elena Arhire

Healing words

When sorrow
tries to cut my soul
I jump in a deep sea
full of letters,
sinking in it
and I cover myself
in healing words.

Flavia-Andreea Amortilă

Blinded (fragment)

Then..New people came
into my life
Because I finally paid my
price
I had to fall so deep within
Shedding off one more
layer of my skin.

În multe dintre poemele primite pentru concurs am găsit semne care ne dau speranțe că vom avea o nouă generație de poeți. O idee, o metaforă, o întorsătură de frază, ca o sclipire de metal prețios îngropat în rocă. Este și cazul studentelor **Mădălina Stețco** - *Atât de simplu și firesc, / Atât de crud e-întreg pământul... / Ce crezi? De fapt, ce urmăresc? / Vreau toată viață sau cuvântul?* (fragment din poemul "Vreau să cobor") și **Elena Movilă** - *Să nu rămână decât / prezentul / în care cea mai înălțătoare simfonie / sunt bătăile de aripi / și bătăile de inimă* (fragment din poemul "Menirea mea e să zbor"). Au existat și concurenți care, influențați prea mult de versurile din muzica românească de pe anumite posturi de radio, nu au trecut de nivelul îmbinărilor stângace. Le mulțumim și lor pentru participare și le recomandăm o baie de poezie de la bibliotecă.

Pagina cu proză - concursul revistei

Locul I ajunge la câștigătoarea locului III. Aparent de domeniul absurdului, afirmația de mai înainte capătă sens dacă o completăm: locul I ajunge la câștigătoarea locului III *de la secțiunea POEZIE*. Se spune că, de obicei, poeții nu pot scrie proză la fel de bine, și vițăvercea (sic!). De aceea noi ne ocupăm de excepții. Ca să nu o mai lungim, iată câștigătoarea concursului de proză: **Ioana Lungu**. Ta-dam! V-am spus eu!

Jurnalul unei grase fericite: Cum am reînvățat să iubesc România după high-life-ul englezesc

Recunosc, da... Când m-am reîntors în țară după câțiva ani în afară, m-am simțit ca o străină, îmi doream să plec din nou, vedeam doar blocurile gri și peisajul trist al mucerilor de țigară aruncate pe stradă. Din cauza COVID-ului, m-am reîntors, petrecând ultimul an de viață al mamei mele alături de ea. De-aș fi știut măcar...

În fine, timpul a trecut și mi-am dat seama că nu e nimic de neîubit aici, totul face parte din farmecul Balcanilor, unde trăiesc oameni prietenoși, pasionali, reali, fără snobisme sau generalizări... Mă simt liberă în sfârșit. Dar iubirea asta cu România nu a venit dintr-un populism sau vreun fanatism, a venit greu, tipu' ăla de îndrăgostire pe care n-o simți de la început, dar căreia îi simți lipsa cel mai mult când nu o ai.

În UK, îmi amintesc și acum, aveam un ritual dimineața: mă duceam mai întâi până la biblioteca din centrul orașelului, un orașel desprins parcă din filmele după romanele Agathe Christie. Nu mă duceam neapărat pentru cărți, ci ca să trec de Pod și să verific dacă a mai crescut apa, jumătate din orașel inundându-se anual. Îmi luam apoi terci, singurul care mi-a plăcut vreodată în viața mea, probabil pentru că avea și zahăr și un *expresso* scurt, ca să nu adorm la cursuri sau prin oraș, când luam interviuri sau făceam vreun *wrap* pentru cursul de radio. Mă pasiona extraordinar ce făceam, recunosc, e chiar cum se spune, ca un microb, îți intră pe sub piele, vrei să scrii articole, să iei interviuri, simți adrenalină când ești la vreun eveniment politic... Îmi plăcea mai ales pentru că uitam... de mine, de ce am lăsat acasă, de ai mei bătrâni și munceam în neștire.

Trebuie să recunosc, am sperat că UK, totuși, nu va ieși din UE. Ba chiar am sperat și după referendum, până în 2019 am sperat, când s-a făcut majoritatea parlamentară, fiecare partid propunând câte o nouă viziune pentru englezi. Am lucrat atunci o bucată mică de vreme ca jurnalist în Cambridgeshire, postând de la balconul de unde era permisă șederea presei întreaga numărătoare până la 4 dimineața. După ce am notat în aplicație numărătoarea și implicit câștigătorul, în timp ce cu o mână strângeam camera închiriată de la Universitate și eram escortați în afara clădirii, am realizat că eram singură, în beznă, toate magazinele închise, fără hoteluri în apropiere și cu telefonul descărcându-mi-se-n mână. Superb, mă gândeam... Restul colegilor au luat-o cu mașina înainte, unul dintre ei chiar spunând că prietena lui, o finlandeză, făcuse Jurnalism, dar că nu practică, ci era agent de vânzări... Pe scurt, îmi dăduse o mică încurajare în toiul nopții.

Noroc, însă, că memoria vizuală m-a ajutat să ajung până la gară, să iau trenul spre Londra, apoi trebuia să schimb trenul din nou...

Dar să revenim la oile noastre, la Miorița... De ce iubesc România? Pentru că am învățat că viața e un lung șir de provocări, iar frumusețea ei constă în micile bucurii din fiecare zi: mirosul de cafea când se crapă de ziuă, mirosul de pâine prăjită, ceaiul de mușețel care vindeca orice când îl făcea mama, Neti cu horoscopul - niciodată nu e o zi proastă în astrele ei - sau pur și simplu un ruj roșu dat pe buze. E atât de simplu.

Am învățat să apreciez faptul că orașul nostru, Galațiul, are distanțe mici, dar tot întârzi; că avem atâtea farmacii și dacă răcesc nu mai trebuie să ocolesc tot orașul, pe scurt am învățat să privesc ca pe un miracol aproape tot ce înainte îmi era dat să văd cu dispreț, poate. Am înțeles, în sfârșit, că oriunde te duci, acel loc e cel mai bun sau cel mai prost, după cum te simți tu cu tine, cum ți-l faci tu să fie. Mi-am făcut colțul meu, prietenii mei, banca mea din parc, partenerul meu, cafeneaua mea, restaurantul meu preferat, magazinele de suflet, unde știu numele vânzătoarelor pe de rost... Mi-am făcut un univers aici, l-am refăcut de fapt. Și acum zâmbesc doar vreunei băbuțe curioase, ba chiar sunt recunoscătoare câteodată.

Ce bine că ești, ce mirare că sunt...

-SFÂRȘITUL PĂRȚII 1-

Locul II, o proză care stârnește interesul cititorului, un text abordând o problemă mai veche dar mereu actuală, este câștigat de **Ariton Alexandra Maria**, clasa a X-a, elevă a Colegiului Economic "Virgil Madgearu" (îndrumător, doamna profesoară Monica Carp).

Mereu și întotdeauna

Pentru un moment cred că am fost nebună, în stare de agonie. Mă opream în loc și parcă se oprea și timpul odată cu mine. Inima îmi ardea în flăcări și demonii îmi râdeau în minte. Trupul meu tremura și fata ce odată avea cel mai frumos zâmbet arăta de parcă nu ar fi zâmbit vreodată. Zâmbetul meu era pierdut în necunoscut. Totul e în negură, un amalgam de gânduri și niciunul dus până la capăt. Totuși unul a început să prindă contur. Eram într-o stare de șoc, știam că s-a întâmplat, dar oarecum nu realizam. Încă nu mă treziseam la realitate, realitatea mea era distorsionată de ceea ce nu acceptam să cred. Și, pentru prima dată în viața mea mă bucuram că plouă, și nu că ploua puțin, ploua cu găleata. Sufletul meu era precum vremea de afară, mohorât și plictisit. Acea persoană veselă, plină de bucurie și binevoitoare, era de nerecunoscut chiar și de cei ce mă cunoșteau de demult, nici eu nu mă mai recunoșteam. Ușor de corupt, manipulată, având mereu ocazia să cad pradă celui rău și să mă alătur lui, amăgindu-mă și alungând durerea, căutând în răzbunare și în blestem alinare. Totul era pierdut. Încrederea mea era pierdută și în mintea mea erau gânduri sumbre și urâte. Nu își aveau locul acolo. Nu era în firea mea. Sufletul îmi era posedat de amărăciune. Haosul îmi domina rațiunea și astfel haosul se răspândea în exterior domnind asupra a tot ce era frumos.

Și când ura mă cuprinde îmi doresc doar suferință asupra celor ce îmi greșesc și răsplată asupra celor ce mă slăvesc. Fiecare ramură de fericire se rupea cum și sufletul meu la rândul lui și fiecare picătură de culoare se scurgea. Gândurile obscure puneau stăpânire pe mine. Și în timp ce plouă cu găleata îmi revine acel gând tulburător. Într-o curbă, ce nu era departe de casa mea, la 300 de metri, pe marginea drumului câțiva copaci uzi, cu ramuri aplecate din cauza apei, într-o liniște stingheră, încât auzai cum ploaia se războiește pe șoseaua udă și necirculată. Tunetele erau de speriat, iar fulgerele se puteau vedea în băltoace într-o reflexie ce dura câteva secunde. Îmi amintesc două persoane într-o mașină neagră și frumoasă, fericite din cale afară. Se simțeau binecuvântați de noroc. Șoferul cu părul închis era la volan, iar în partea dreaptă o femeie blondă. El conducea cu viteză și deodată pierde controlul asupra mașinii și se întâmplă un accident teribil. Pentru o secundă am auzit în urechi un țuiet insuportabil, având o stare de leșin. Și șoseaua începe

să fie pigmentată de un lichid de culoare acaju ce se împrășteie din cauza ploii. Într-o secundă toată fericirea s-a dus la fel și viața lui. Nu știu cine erau acele persoane, dar eu nu eram, însă le simțeam durerea, simțeam ceea ce se petrecea, deși nu eram eu în locul lor și totul era în imaginația mea. Începusem să mă trezesc în timpul nopții plângând și neștiind ce se întâmplă, visam doar acel accident. Gândul mă tulbura în fiecare seară și încercam să îmi dau seama de ce am coșmaruri. Cum de am putut simți durerea lor de parcă este sau a fost a mea. Acest sentiment era insuportabil. Adorm, mă cuprinde un somn profund, fiind foarte obosită și mă trezesc dimineața fiind tot obosită.

Mă hotărâsc să merg să îmi cumpăr ceva nou. Ultimele zile din această săptămână au fost tulburătoare. Îmi caut în disperare cardul. Fiind dezorganizată mereu, aruncam lucrurile la voia întâmplării și apoi pierdeam timpul să le caut. Am căutat în geanta mamei, poate am încurcat geanta mea cu a ei, îmi zic în gând, deși nu-mi amintesc să-mi fi pus cardul în geantă. Nu l-am găsit nici acolo, dar am găsit o bucată de hârtie ruptă, pe care scria: „Până când nu suntem siguri că e pregătită să facă față, e mai bine să nu știe”. De unde e hârtia aia? Al cui e scrisul și la cine se referă? Față la ce? Mama a refuzat să îmi zică ceva.

Aveam nevoie de ceva să mă eliberez de gânduri, o pauză de la starea pe care o aveam. De aici nu-mi mai amintesc nimic. M-am întors de la dezintoxicare și încep să răsfoiesc jurnalul să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu mine. Găsesc același bilet pe care l-am găsit și înainte să mă apuc de droguri. Mama nu mi-a oferit nici o explicație nici de data asta. Îmi tremura corpul de nervi. Am țipat și am încercat să o lovesc, mi-a prins palma cu mana stânga. Fără prea multe explicații, mi-a zis pe o voce hotărâtă, dar ușor tremurândă, să o însoțesc la psiholog și mă va lămurii. Am suferit un accident de mașină și tata a murit în fața ochilor mei. Eram acolo și nu puteam face nimic. Asta mă înnebunea. A încercat să evite răul și nu a reușit. Aveam impresia că rămân fără aer, mă durea stomacul și o șiroaie de lacrimi fierbinți erau pe obrajii mei. Aș fi vrut să țip, dar nu eram în stare să o fac. În momentul acela s-au deschis niște răni care știam că nu se vor vindeca ușor, care nu se uită niciodată. Durerea e ucigătoare. Ochii îmi plângeau mai tare ca cerul în ziua accidentului și picioarele parcă mi se înmuiau. Aveam acea senzație când alergi atât de tare și atât de mult, încât ai impresia că alergi fără picioare și nu le mai simți. Te simți de parcă nu mai rezști, dar totuși încă rezști. Trăiești și ești acolo. Am înnebunit, o perioadă am fost eu în nebunia mea. Cu toate astea știam că nu sunt în regulă și am început să merg la psiholog cu speranța că mă voi vindeca și mă voi simți mai bine, dar încă am momente când cedez și îmi doresc să rămân complet singură în adevăratul sens al cuvântului. Durerea m-a ucis, mi-a ucis orice sentiment. Va rămâne doar un gol. Și un dor ce probabil mă va străpunge adânc în continuare. Dacă nu ar fi dorul, nu am aprecia iubirea și nu am trai-o cu intensitate. Toate sentimentele peste care nu poți trece se vor afunda cu timpul în inima ta, te vei obișnui cu ele și îți va fi mai ușor. Timpul nu mă așteaptă, iar viața își continuă cursul firesc. Ca orice femeie puternică, am nopți în care perna este plină de lacrimi și dimineața mă trezesc și pornesc din nou în căutarea răspunsurilor.

Deși având momente de creație literară autentică, niciun alt text din cele primite nu au obținut punctele necesare pentru a primi premii sau mențiuni. Totuși, vom publica fragmente din ele în pagina numită Turnulețul lui Babel.

Turnulețul lui Babel

Acum multă vreme în urmă, când internetul nu figura – probabil – nici în povestirile științifico-fantastice, și când scrisul se petrecea doar pe hârtie, cu un condei în mână, Ion-Heliade Rădulescu lansa un îndemn către tinerii români: „Scrieți, băieți, orice, numai scrieți!” Trecând peste acel „băieți” care acum ar fi catalogat ca discriminare de gen, ne declarăm de acord cu îndemnul, și chiar îl îmbunătățim: „Scrieți, români de toate genurile, scrieți orice și în orice limbă, numai scrieți!” Sigur că, la urmă, istoria, publicul, criticii etc. vor hotărâi dacă ceea ce ați scris are valoare, dar dacă nu scrieți nimic, nu avem de unde alege. De aceea pagina aceasta este dedicată celor ce scriu orice, indiferent de limba în care s-au hotărât să se exprime. Vă dorim lectură plăcută!

A student – The Hero in His Own Adventure

If you are a student and worry only about delivering homework on time and studying non-stop for good grades, you are not a student!

What does it mean to be a real student?!

Dear reader, my article aims at convincing you to let go of stress and take advantage of the opportunities in your city. University path must be fun and fascinating, for sure not boring.

If you are an introvert, you have to get out of your comfort zone and, if you are an extrovert, better for you, because it is mandatory to make new friends and unforgettable memories. On the one hand, I want you to get up right now, get dressed and create a ” to do list” during your student adventure. Get involved in various volunteering programs such as **AISEC**, **LSBG**, **LSG** – believe me, being a member of these student associations will help you develop multiple skills like leadership, responsibility, punctuality, team-work and emotional intelligence.

Erasmus – the most popular exchange program for students in Europe where you get a taste of what studying abroad means. Also, you get financial support and you can learn a new language.

Work and Travel – a great opportunity to explore the United States of America, get to know its culture and its people, improve the English language, earn money and gain marketable job skills.

If you want to have that dose of happiness every day, I advise you to take your roommates and enjoy the sunsets while eating a burger with a glass of wine and taking nice pictures. This will be the best feeling ever.

Moreover, listening to music, laughing, singing and dancing every morning looking in the mirror will improve your mood throughout the day.

If you want to have a healthy lifestyle, being more energetic and a unstressed person, don't forget to practise sports (boxing, volleyball, basketball, cycling etc).

Remember, every day must be a journey, because student life is a phase that makes you see things from different points of view, makes you grow emotionally even though it has many ups and downs it is all worth it in the end. Just be curious, get involved, fall in love, study, make mistakes and learn from them, go out and acquire knowledge and experience which you will carry with you for life.

Alina Axinte

Turnulețul lui Babel

Tot un text cu note confesionale ne-a trimis și **Maria Maria**, anul X, X-X, din care am selectat un fragment ce ni s-a părut mai aproape de literatură.

Nimic nu se uită

Drama, frica, iubirea, ura, puterea de a ierta fac parte din noi și, la un moment dat, ele ne determină să facem ceva ce am putea regreta. În fiecare zi am cel puțin câte o întrebare la care nu am răspuns, poate pentru că nu am destule cunoștințe, cultură generală sau poate nu există niciun răspuns, momentan. Suntem ceea ce nu putem fi și suntem responsabili de acțiunile noastre chiar și fiind făcute din vina ispitei, deja s-au întâmplat, iar dacă erai destul de puternic nu s-ar fi întâmplat, dar și oamenii puternici cad și câștigătorii pierd, iar învinșii pot câștiga. Tu îți controlezi singur acțiunile și tu decizi ceea ce se întâmplă. Ești propriul tău autor, iar viața e cartea pe care o scrii. Deseori pățesc să trec de la o stare la alta foarte repede, acum sunt fericită și mă simt capabilă de orice, iar apoi mă simt tristă, având senzația de frică.

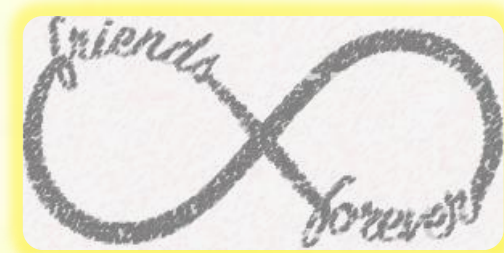
(...)

Din punctul meu de vedere, orice e un mister. Oamenii ascund atât de multe. Un hol cu o infinitate de camere, în spatele fiecărei uși o infinitate de amintiri plăcute sau mai puțin plăcute. Secrete pe care le știm doar noi pentru că de aceea sunt secrete și pe care le luăm cu noi în mormânt. Traume, lucruri ce ne vor bântui tot restul vieții, sau nu? Îmi amintesc și acum că mă uitam la un serial unde la început era mereu această vorbă: „pentru ca doi să țină un secret unul dintre ei va trebui să moară”. Persoana în care ai cea mai multă încredere s-ar putea să fie persoana în care ar trebui să nu ai deloc încredere.

Loredana Stanciu, anul II, E-R, a scris o scrisoare în limba engleză. Deși nu a prins podiumul, scrisoarea ne-a ”prins” suficient cât să vrem să o publicăm aici. Am categorisit-o ca fiind jucăușă și drăgălașă. Scrisoarea, evident. Probabil că și autoarea. Nu știm asta.

Love Letter to My Best Friend

Oh, how I loved spending time with you every morning before school. You were, and still are, as pure to me as a new-born, and as loyal as a best friend. Actually, that's what we are: best pals. Forever. The only one who heard about all my cafeteria lunches -that to you probably sounded delicious-, all my crushes and all my secrets, that I'd confess after throwing my backpack next to my bed. You always knew how to sit exactly in the one spot where light hit the floor through the windows, as you loved sleeping with the rays softly petting your head. Even though I wish you wouldn't have drooled on our white carpet, I'd forget all about it when you stared at me with those puppy eyes. You had had that look ever since mom and I took you in, exactly three years ago, when I first knew you had nothing for us but unconditional love. I'd throw your favourite ball across the slobber-stained carpet, and you'd bring it back without fail. I'm grateful for you. In fact, when I come back from college, I'll take you for an extra-long walk, Bruno.

Turnulețul lui Babel

Nu doar studenții de la Facultatea de Litere au veleități literare în limba engleză. Elevul din clasa a XII-a F, **Enrico-Lorenzo Bejan**, de la Colegiul Economic "Virgil Madgearu" din Galați (profesor coordonator Delia Cătălina Sofronea) ne-a trimis o povestire science-fiction din care publicăm mai jos un fragment. Motivul pentru care nu publicăm tot textul este că, deocamdată, autorul se lasă prea mult influențat de filmele horror de la Hollywood sau de prin alte părți ale lumii unde se turnează filme cu mutanți și monștri. Dar partea finală, cea în care autorul meditează asupra monștrilor din interiorul nostru, ne-a plăcut.

The Outbreak (fragment)

It has been two weeks since I am trapped inside my own body, or so I thought, but in this time I learned something very important, that we as species are both weak and strong, we are both stupid and intelligent, but the thing that just surprized was how cruel of a species can we be, this lesson I had to learn the hard way, by being hunted, tracked down, isolated, used as a lab rat. It seems they don't care about anything else, beside their own interest, because after all there are many types of monsters in this world. Monsters who will not show themselves, and who cause trouble. Monsters who abduct children. Monsters who devour dreams. Monsters who suck blood. And monsters who always tell lies. Lying monsters are a real nuisance, they are much more cunning than other monsters. They pose as humans even though they have no understanding of the human heart. They eat even though they never experience hunger. They study even though they have no interest in academics. They seek friendship even though they do not know how to love. If I were to encounter such a monster, I would likely be eaten by it. To tell you the truth, I am that monster. But in the end, the real monsters are the humans, they can never be satisfied, they will always want more and more power.

Pentru că ne plac finalurile apoteotice (de fapt, ne plac mai mult cele fericite), încheiem Turnulețul lui Babel cu un fragment dintr-un poem mai lung, intitulat *Menirea mea este să zbor*, trimis de studenta **Elena Movilă**, anul I - masterat.

O pasăre liberă să fiu
să nu depind de marginile terestre
Doar de o singură limită
Cerul
Dar este cerul atât de nesfârșit cum
pare?
O pasăre care să îmbrățișeze cu cel
mai fierbinte dor
Marea
Să-mi șteargă orice umbră de angoasă
Valurile zvăpăiate ca o cortină
Să se aștearnă între trecut și viitor

Să nu rămână decât
Prezentul
În care cea mai înălțătoare
simfonie
Sunt bătăile de aripi
și bătăile de inimă
ale unui Om
care caută cu disperare
să învețe arta zborului
folosindu-și propriile
aripi.

Scriitori care au onoarea de a ne fi contemporani și concitadini

Cenaclul literar "Noduri și Semne"

Episodul I

SCHIMBĂ-TE ÎN CUVÂNT CA SĂ NU TE ROADĂ VIERMII

Acum 30 de ani, lui Nichita Stănescu îi apărea cartea *Noduri și Semne*.

După mai puțin de un an, într-o zi de marți și de 13 (decembrie) – poetul încetează „a locui în carne și sânge”, strigându-și, poate, sieși,

„Schimbă-te în cuvânt ca să nu te roadă viermii”. Drept omagiu, un grup de scriitori gălățeni au înființat Cenaclul *NODURI ȘI SEMNE*, arătând lumii că literatura există și aici, la Dunărea de Jos - cu mulți scriitori.

De atunci, prin această mișcare au trecut sute de iubitori și creatori de literatură, unii dintre ei fiind remarcați pe plan internațional, alții – primind premii naționale importante.

Ca întâmplare literară, acest cenaclu a fost singura grupare vie de pe aceste meleaguri. Mulți dintre membrii grupului activează în diverse uniuni și societăți literare.

Era și este nevoie de această mișcare, chiar dacă direcția spre care merge societatea nu este cea mai favorabilă literaturii, apetitul pentru cultură scăzând periculos de mult. Activitatea cenaclului s-a justificat și se justifică prin șezători săptămânale, prin participări la alte cenacluri din țară, prin lansări de carte și chiar prin organizarea de spectacole literare (lecturi, recitări, muzică etc.) și, mai nou – poate, și din cauza pandemiei – prin ieșirea în on-line. Unii dintre colegi au primit semnale de apreciere de la scriitori și admiratori din toată lumea. Alții sunt ziaristi de excepție.

Am hotărât de comun acord ca întrunirile noastre să se desfășoare sub semnul sincerității crude. Multe seri se lăsau cu scânteii, când „demontam păpușa” – cum, cu bună răutate, numeam dezbaterile pe marginea textelor prezentate. Însă disputele în cadru organizat, la obiect, aveau altă ținută și finalitate. „Cititorul” se alegea cu ceva-ceva și nici ceilalți nu rămâneau fără un ce câștig. Ne păstram „răi” din dorința de a ne ajuta întru dibuirea căii personale spre literatura de valoare, „adevărată”. Și unii și-au și găsit-o în substanța acelor „dispute”, chiar dacă ea s-a dovedit a fi alta decât cea întrezărită și indicată de „grup”.

În timp, mulți iubitori de literatură au trecut prin flacăra grupării *N. și S.* Și destui au și „rămas”, chiar dacă destinele i-au dus către alte zări: Simon Ajarescu, Dimitrie Lupu, Mihail Gălățanu, Maria Timuc, Cristian Pavel, Petre Barbu, Alina Dabija, Ion Potolea, Ruxandra Anton, Gelu Ciorici-Șipote, Ion Zimbru, Ion Avram, Victor Cilincă, Stela Iorga, Simona Toma, Anca Șerban-Gaiu și mulți alții..., pentru a-i numi aici doar pe cei care și-au pus deja numele pe una sau mai multe cărți.

În prezent, întrunirile noastre se țin în fiecare seară de vineri la Casa Armatei, iar cotidianul *Viața Liberă* găzduiește cronicile săptămânale ale dezbaterilor, care se regăsesc în variantă on-line și pe site-ul cenaclului.

Local, puțini dintre inițiatorii grupării au mai rămas „pe baricade”; cei mai mulți mândrindu-se sau consolându-se cu formula „am fost și eu...”, însă *N. și S.* – înainte de a fi o mișcare literară - rămâne aceeași stare de spirit dintru începuturile sale, așa cum a afirmat, undeva, prozatorul Dimitrie Lupu. Deviza junimistă va fi mereu actuală: „intră cine vrea, rămâne cine poate”.

Ion Avram

În fotografie, de la stânga la dreapta, Ion Zimbru, Ion Avram, Cezar Ivănescu și Lucian Vasiliu. Mulțumim scriitorului Ion Avram pentru amabilitatea de a ne pune la dispoziție materialul și fotografia.

Jurnalism pe bune - Interviu nostru

„Nu prea am făcut năzbâții în copilărie. Acum regret...”

Simona Antofi este Profesor la Facultatea de Litere de mai bine de 25 de ani. E un dascăl iubit de studenți, pentru că reușește să transmită, la fiecare curs, dincolo de dragostea ei pentru scriitori și literatură, ceva și din bogăția sa interioară. De câțiva ani e Decanul Facultății, adică omul care are în grijă peste 600 de tineri îndrăgostiți de cuvânt. E mama tuturor în general, și a trei adolescenți superbi în particular, activitate care îi ocupă tot timpul și îi colorează existența. Am dorit să dezvoltăm crâmpoie din viața domniei sale, într-un interviu neconvențional.

1. Cum arată o zi din viața dumneavoastră? Mă trezesc în jur de 7 și 30, fac o cafea tare, cu lapte – fără zahăr – pe care o beau în timp ce verific mesajele, selectând urgențele. Mănânc un ou fiert și o banană. Plec la facultate și, aici, trec la treabă – cursuri, activități administrative, proiecte etc. Mă întorc acasă în jur de 4, verific starea de spirit a copiilor, mănânc, de obicei o ciorbă – ador ciorba de văcuță – fac ceva de mâncare, dacă este nevoie,

sau cumpăr/comand și mă reapuc de lucru – citit, elaborat lucrări științifice etc. Pe la 6 mai mănânc un măr, câteodată mai greșesc cu ceva dulce. Verific din nou starea de spirit a copiilor, testele de limba română pe care le-au făcut, și mă întorc la ale mele. În jur de 10 seara vorbesc cu tatăl meu la telefon. Copiii se culcă iar eu mai rămân la televizor, cât pot... Dacă găsesc un film de groază bun, stau și până la 1 ca să îl văd. Apoi mă culc și... o iau de la capăt.

- 2. Care este scriitorul dvs. preferat? Dar filmul favorit/filmele favorite?** Mircea Cărtărescu. Filmele horror, le ador.
- 3. Ce fel de literatură preferați: veche sau postmodernă?** Sunt scriitori care îmi plac – din ambele perioade literare, de exemplu Miron Costin sau Cantemir, Cărtărescu sau Florin Iaru. Sau romancierii tineri ori mai puțin tineri de azi – Dan Lungu, de pildă, Elena Vlădăreanu...
- 4. Dacă ar fi să alegeți între TV prin cablu și Netflix, care ar fi câștigătorul?** Netflix, cu certitudine!
- 5. Ce tip de muzică ascultați? De ce?** În funcție de starea mea de spirit – am bucăți favorite de muzică clasică – îmi place mult romanticul Chopin, îmi place Ceaikovski, ca și Rahmaninov, Saint-Saëns, îmi plac unele bucăți de Mozart, *Sonata lunii*, a lui Beethoven, Brahms, și îl ador pe Vivaldi – *La Follia*, *Stravaganza 2...*, concertele de toate felurile... Îmi plac mult interpretările pianistilor Lang Lang, Horowitz și ale violonistei Clara Cernat.. Îmi mai place muzica latino... Valsurile celor din familia Strauss...
- 6. Vă rog să vă descrieți, prezentând trei calități și trei defecte pe care credeți că le aveți.**
Defecte – sunt autoritară, pedantă și încăpățânată. Calități – e mai bine să îi întrebați pe cei care mă cunosc.
- 7. Năzbâții din vremea copilăriei?** Nu prea am făcut ...Acum regret...
- 8. Ce moștenesc copiii de la dumneavoastră?** Miopia, încăpățânarea, părul ondulat. Și mintea, sper...
- 9. Ce năzdrăvăni fac copiii dumneavoastră și cum le manageriați?** Prea multe... Cu mare greutate, sau deloc.
- 10. Dacă nu ați fi fost profesor, ce altceva v-ar fi plăcut să faceți?** Doar profesor.
- 11. Ce vi se pare cel mai greu în această meserie? Dar frumos?** Greu e să lucrezi cu oamenii. Același lucru e și cel mai frumos.
- 12. Ce sfaturi aveți pentru studenții care doresc să își construiască o carieră de profesor?**
Să se cerceteze singuri din timp, ca să afle dacă li se potrivește, dacă le place să formeze oameni corecți, echilibrați, capabili să gândească și să ia decizii bune pentru ei înșiși și pentru alții.
- 13. Unde vă vedeți peste cinci ani?** Tot aici, la Litere, unde altundeva?

Marina Ene, Jurnalism, anul III

Studentia online

Nu știu dacă să mă bucur sau nu, dar primul an de studenție a fost cum niciun student nu s-ar fi gândit că o să fie. Ecranele laptopurilor, desktopurilor și ale smartphonurilor au ținut loc de bancă și camera de acasă a fost sala noastră de curs. Platforma Teams a fost spațiul în care am făcut cunoștință cu colegii mei, dar și cu profesorii, și tot acolo am participat la cursuri dar am susținut și sesiunea de iarnă. Viața de student nu a existat, a fost fără ieșiri cu colegii mei, fără pauze de cafea și țigară, fără Balul Bobocilor, petreceri, chefuri, vizite în cămine etc. Singurul lucru care ne-a unit a fost grupul format pe Messenger, unde conversam, glumeam și ne trimiteam notițe. Profesorul nu mai intra pe ușa sălii de curs, ci pe fereastra platformei Teams. Salutul de cele mai multe ori era:

„Bună ziua, mă auziți și mă vedeți?” Iar răspunsul era pe măsură: - „Daa, vă auzim și vă vedem.” Unele cadre didactice își doreau să ne vadă pe camere, ca să fie siguri că suntem la curs, altele nu insistau pe subiect.

Partea bună era că în 5 minute erai la oră, fără să pleci de acasă. Pauzele destul de lungi, îți permiteau să ajungi până în bucătărie, ca să iei prânzul sau o gustare cerută de scăderea bruscă a ...interesului ori a glicemiei. Camerele deschise mai surprindeau și câte o pisicuță a vreunui coleg sau profesor, sau câte un frățior ori surioară mai mică. Noi puteam să ne vedem unii pe alții ușor ciufuliți, îmbrăcați comod (în pijamale), în pat și ne mai puteam furișa să ne facem câte o cafea sau câte un ceai, în timp ce profesorul ne predă cursul.

Cam așa a arătat facultatea online. Și nu a fost chiar rău. Pentru noi, cei de la Jurnalism, online-ul a însemnat discuții libere, teme creative, partajare de știri, reportaje, articole, reclame, link-uri etc. Îmi amintesc că unul dintre profesori a spus la un moment dat: „e ciudat să vorbesc cu niște pictograme”, și ajunsese să ne recunoască după voce. Până să se îmbunătățească platforma prin introducerea opțiunii „mână ridicată”, se întâmpla să ne repezim mai mulți deodată să dăm răspunsuri. Chiar dacă aveam în față doar ecranul laptopului, la început am avut emoții când trebuia să răspund, aveam impresia că nu mă aud ceilalți, pentru că nu e ca atunci când suntem în clasă și putem avea feedback din partea colegilor.

După primul an de facultate făcut în totalitate online, anul II a început în format hibrid. Și e mult mai bine! Chiar dacă ne vedem doar pe jumătate, din cauza măștii.

Liliana Neculai, anul II, Jurnalism

Cum am trăit criza refugiaților ucraineni

În a treia zi de la începutul războiului m-am alăturat echipei voluntarilor din Galați. De ce nu din prima? În primele două zile am plâns, mi-a fost frică, am citit știri. Și iar am plâns.

Am auzit că mii de mașini și autocare pline cu refugiați vin spre Galați și au nevoie de ajutor. Toți acei oameni, bătrâni și tineri, băieței și fete, s-au trezit la 5 dimineața și au fost nevoiți să lase tot în urmă ca să își salveze viața. Am izbucnit în plâns din nou când am ajuns în vamă. De data asta, cauza lacrimilor a fost alta: numărul mare de gălățeni care se mobilizaseră atât de repede și începuseră să ajute ucrainenii cu hrană, haine, adăpost. S-au format multe centre pentru refugiați și au fost momente când nu mai rămânea nici măcar un loc liber, nici măcar un pătuț în tot Galațiul. Atât de mare a fost fluxul de refugiați în primele trei săptămâni.

Am văzut că mulți refugiați nu au nici măcar periute și pastă de dinți. Mi-am dat seama că atunci când oamenii sunt forțați să plece pentru a-și salva viața, ultimul lucru la care se vor gândi este o periută de dinți și șosete.

Din păcate, mulți voluntari români s-au confruntat cu bariera lingvistică. Tocmai de aceea, noi, studenții ucraineni și basarabeni de la Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați am intrat în prima linie. A fost mare nevoie de ajutorul nostru și suntem mândri că l-am putut

oferi. Chiar dacă suntem destul de mulți vorbitori de ucraineană și rusă, au fost multe momente în care trebuia să fim în zece locuri în același timp. Apoi, încet, încet, oamenii au învățat să comunice și fără translator. Cu limbajul semnelor, cu ajutorul tehnologiei, barierele au fost trecute. Așa se întâmplă când oamenii se iubesc și își doresc să se ajute unul pe celălalt.

„În aceste momente putem vorbi despre solidaritate și putem spune că evenimentele politice anterioare trec deja în planul doi. Acum se evidențiază acele calități umane care dovedesc că între ucrainenii refugiați și popoarele care i-au primit există multe lucruri în comun” - Natalia Petrova, prodecan al Facultății de Istorie și Filosofie, Universitatea Națională I.I.Mecinikov din Odesa, refugiată la Galați.

Criza refugiaților este departe de a se fi încheiat. Indiferent când se va întâmpla asta, peste o săptămână, peste o lună, un an sau peste cinci ani, noi vom fi alături de cei care au plecat de acasă în fugă din cauza exploziilor. Fără periute de dinți și fără șosete.

Oleksandra Burlak, anul III, Jurnalism

„Dunărea de Jos”, în vizită la viitorii studenți

Căutăm boboci în rândul liceenilor! Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați a început promovarea ofertei educaționale în rândul liceenilor. Campania „Student #UDJG” se desfășoară în mai multe orașe și își propune promovarea tuturor celor 14 facultăți din cadrul Universității.

Târgul educațional este un eveniment la care profesori și actuali studenți prezintă viitorilor studenți ofertele educaționale din universitatea noastră, organizațiile reprezentative și, în general, puțin din ce înseamnă mediul universitar.

Evenimentul a început pe 5 aprilie și a fost găzduit până acum de orașe precum Brăila, Buzău, Focșani și Tulcea. Au participat reprezentanți ai tuturor facultăților, consilieri educaționali și membri ai diferitor organizații studențești. Târgurile educaționale „Student#UDJG” se înscriu în proiectul „Parteneriat pentru performanță educațională”, derulat de Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați, alături de Inspectoratele Școlare Județene și de instituțiile din învățământul preuniversitar.

Alina Melnic, anul III, Jurnalism

Facultatea de Litere din Galați se implică în proiecte naționale importante

Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați, prin Facultatea de Litere, este implicată în proiectul de cercetare exploratorie „Soluții digitale inteligente pentru cercetarea și diseminarea literaturii române vechi și premoderne”. Acesta își propune, în decursul a trei ani, implementarea unei platforme digitale inteligente (INTELLIV) care să permită servicii de căutare avansată, în cadrul unor colecții de referință academică, plasate în perimetrul de cercetare al literaturii române vechi și premoderne.

Echipa de cercetare, condusă de Academicianul Eugen Simion, reunește specialiști din cadrul Institutului de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu” al Academiei Române, Universitatea Politehnică din București - Facultatea de Automatică și Calculatoare, Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați și Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan-Al. Rosetti” al Academiei Române. Din partea Facultății de Litere a Universității „Dunărea de Jos” din Galați, participă la proiect prof. dr. Simona Antofi și prof. dr. Nicoleta Ifrim.

Andreea Ana Mihai, anul III, Jurnalism

Pisica științifică prinde șoareci de plastic

Va curge mai puțin plastic pe Dunăre în zona Galațiului grație unei „pisici de apă” specializate în anihilarea șoarecilor de plastic plutitori. Oamenii de știință de la Universitatea „Dunărea de Jos” lansează la apă dispozitivul GreenCat, o unitate plutitoare autonomă cu rolul de a aduna deșeurile plutitoare din apele curgătoare. „Pisica” este echipată cu motoare electrice programate electronic și controlată prin radio-comandă.

Soluția pentru depoluare a câștigat medalia de bronz la Salonul Inovării și Cercetării 2021 din cadrul Universității „Dunărea de Jos” din Galați, desfășurat în perioada 10-12 noiembrie 2021. Proiectul Dunăre fără plastic/ Danube free plastic face parte din programul *Cu apele curate*, implementat de Asociația Parteneriatul Global al Apei - Global Water Partnership (GWP-ROMANIA) alături de Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați și de alte asociații.

Programul reprezintă un apel la implicare în combaterea și prevenirea poluării cu plastic a apelor Dunării și afluenților săi, adresat membrilor comunităților și autorităților publice din zona Galați, Brăila și Tulcea.

Renata Moroșan, an III, Jurnalism

Doru Ciutacu, studentul care dilată timpul

Ne plângem că nu avem suficient timp pentru că facultatea ne fură cea mai mare parte a timpului, dar câți dintre noi s-ar încumeta să facă trei specializări în același timp? Un tânăr brăilean demonstrează că se poate să îți faci timp pentru toate: Doru Ciutacu a absolvit Litere și Teatru, iar anul acesta urmează să termine și specializarea Canto. Studiază muzica de la 4 ani, știe să cânte la pian și chitară, joacă în piese de teatru, are patru cărți publicate și își trăiește visul în fiecare zi.

1. Cine este omul Doru Ciutacu?

Interesant ! Nu mi-a pus nimeni atât de direct această întrebare până acum. Să încerc o succintă caracterizare. Sunt serios, ambițios, meticulos pot spune, îmi planific din timp activitatea pe termen scurt, mediu și lung.

2. Ce te caracterizează cel mai bine?

Eu cred că mă caracterizează autenticitatea, eu asta îmi doresc, să fiu eu, să fiu autentic în tot ce fac, în tot ce spun și în tot ce simt. De asta, și în artă îmi doresc să fiu eu, Doru Ciutacu.

3. În ce genuri muzicale te regăsești cel mai bine?

Am mers până acum pe muzică ușoară, pop, dar îmi place și muzica clasică, Sunt deschis la multe genuri muzicale. Îmi place de asemenea, foarte mult, să mă acompaniez la pian sau la chitară, în timp ce cânt cu vocea.

4. Înaintea intrării pe scenă te simți controlat de emoții?

Am încercat să nu îmi creez blocaje, sau superstiții. Cred în puterea lui Dumnezeu! Îmi construiesc înainte de a cânta o stare de liniște, de pace. Dacă înainte de a urca pe scenă simt oarecare emoții, în momentul în care încep să cânt emoțiile dispar și acolo mă simt în elementul meu. Orice artist, indiferent de vechime, are emoții și e firesc să fie așa pentru că, fără ele, nu poți transmite. Ele pot fi controlate, nicidecum nu mă simt vreodată eu controlat de emoții.

5. Ești implicat în foarte multe activități. Au fost momente în care ai vrut să renunți?

Să renunț? O, nu, niciodată! Indiferent cât de multe obstacole au fost, și în acest domeniu sunt multe, niciodată nu m-am gândit să renunț. Până la urmă, obstacolele sunt făcute pentru a fi depășite. Muncesc în fiecare zi pentru a fi azi mai bun decât am fost ieri. Mă consider foarte norocos, dar, în același timp, știu că norocul trebuie susținut prin muncă.

6. Cum este viața pentru un actor tânăr în România?

Viața de actor este una interesantă, plină de provocări. Se spune că nu sunt multe porți deschise în acest domeniu. Dar eu cred în șansa mea!

7. De ce să vină lumea la teatru?

Da, o altă întrebare bună. La teatru, impactul este direct, se creează momente unice, de neuitat. Spectatorul trăiește emoții pe care în fața micului ecran nu le poate trăi. Teatrul e cu și despre oameni, este un instrument de educație continuă pentru toate generațiile. Mai este și aceea poezie a ambientului, a sălii. Cred că teatrul e un izvor nesecat de creativitate, inspirație și autodescoperire. Fără teatru am fi mult mai săraci!

8. Care sunt cele mai recente proiecte în care ești implicat?

Legat de proiecte personale, am pus pe picioare 2 trupe, trupa NORD, cu piese proprii, alături de care am lansat primul album „In Fabula”, pe 1 ianuarie 2022, și trupa „Liberi Sâmbătă”, o trupă de cover-uri, pentru show, concerte etc. Cu trupa NORD am avut participări la emisiuni radio / concerte și premii la festivaluri naționale și internaționale de renume ca „George Grigoriu” și „Trofeul Tinereții.”. Un proiect de suflet este recitalul Jubilante, cu Ansamblul Psalterion, coordonat de domnul prof. Gabriel Bulancea.

9. Ce îți dorești să le transmiți celorlalți?

Cred că cel mai important lucru e să fii fericit cu tot ceea ce ești și ceea ce faci, să iubești necondiționat, cu toată ființa ta, oamenii din jur, pe tine însuși și, bineînțeles, viața cu tot ce înseamnă ea!

Cu neuronii pe bigudiuri

pagina în care noi stăm cu ochii, dar mai ales cu urechile pe ei

Ferească sfântu!

A greși este uman, și așa este și nevoia noastră de a ironiza greșelile de la televiziune și de la radio, atrăgând atenția asupra lor în speranța că nu se vor răspândi. În multe cazuri, rămânem doar cu speranța despre care știm că moare ultima.

- Pentru încălzire, trei expresii șugubețe auzite la două posturi de televiziune neșugubețe: „luptă pentru a milita”, „exclusiv doar” și „surprize neașteptate”. Probabil că autorii greșelilor militează pentru libertatea pleonasmelor. Altă explicație îmi e frică să caut.
- La un post de știri, destul de decent, de altfel, ni se spune despre un anumit politician că este „un patriot care își iubește țara”. Când auzi așa ceva, te întrebi dacă nu cumva tu ești cel care nu mai știe ce înseamnă anumite cuvinte, cum ar fi „patriot”, pe care DEX-ul îl definește ca „persoană care își iubește patria” (DEX 2009). Păi, să avanseze înainte cu dragostea iubirii față de țară, și să simtă sentimente la fel de simțite ca până acum, zic. Ba chiar spun!
- Una mai subtilă, tot de la teve: „În Paris, dar și în alte orașe din Franța...”. Ultima dată când am fost la o lecție despre conjuncții, mi s-a spus că ”dar” este o conjuncție adversativă, carevasăzică e una care introduce propoziții adversative, adică din acelea care vin în contradicție cu propoziția de dinaintea ei. Traducând bâlba citată mai sus, textul ar putea suna așa: „În Paris și în alte orașe care, spre deosebire de Paris, sunt tot din Franța”. Parol, monșer!

(Păpurică Nodulescu)

Of, viața mea...

Nu că înainte era cu mult mai bine prin așa-numita muzică ușoară românească, dar de când s-a dat liber la muzică și până azi am fost martorii unei avalanșe de versuri care sunt dovada clară că autorii lor s-au abținut eroic din a citi vreo carte după ce au terminat abecedarul. De la ”Lasă-mă papa la mare / Vreau distracție și soare” și până la ”Nu-i spune că nu mănânc, / Că nu dorm și zac plângând” (versuri ce ar sta foarte bine într-o poezie populară, cu autor anonim, de acum niște secole), muzica românească de radio (de consum, adică) beneficiază de puține idei, dar fixe (sic!).

Deși cu o orchestrație și o linie melodică demne de luat în seamă, unul dintre cântecele noi ale unei foarte populare soliste de pe meleagurile noastre, *Aruncă-mă*, e un exemplu foarte bun de cum să pui cuvinte unele după altele cu singurul scop de a suna atunci când dau din coadă, vorba poetului: ”Vinde-mi fericirea la primul venit, știi ce zic, / Mai cumpără-ți o viață că ție nu-ți mai ajunge nimic, / Bea-ți mințile și sufletul fără probleme, / De o vreme, simt cum mi se scurge sângele din vene, tu, / Tu m-ai secăt, te-ai transformat”. Adică, să vinzi ceva la cineva. La cine? La niște băieți, adică, pentru că e la masculin, prim-venitul acela. Dar de ce ar vinde fostul fericirea ta altui băiat?! Pardon, *la alt* băiat. Nu cumva este vorba despre rețele din acelea de le dau pe la teve că au fost destructurate (pentru a fi imediat restructurate mai abitir)? Păi, e vorba despre vânzare, nu? Vorba cântecului: *știi ce zic?* În fine, să zicem că e vorba de o metaforă. Eu personal n-o văd, dar nici eu nu le văd chiar pe toate. Buuun. Aflăm că, după operațiunea de vânzare a fericirii ei, el poate să își cumpere, acum, încă o viață. Dacă o ține tot așa și ajunge la opt vieți cumpărate, ar putea să spună că e pisică. La aia cu băutul nu mă bag. Treaba lui. Ajungem, apoi, la chestii serioase: ea simte cum i se scurge sângele din vene. Nu e sinucidere, ci e vampirism: el îi sugerează sângele ei, o seacă, apoi tot el se transformă... Stați, că nu e bine. După câte știu eu, de la teve, persoana căreia i se sugerează sângele se transformă. Na, că s-a mai destrămat un mit! Știți ceva, mai bine să facem cu asemenea versuri ceea ce suntem îndemnați în titlul cântecului.

(Versurel Doremianu)

Ză fan peigi

Hor(r)o(r)scop

Berbec. Azi aveți șanse să o faceți de oaie, dar un coleg de serviciu, cu ochelari, părănd mai degrabă un tocilar, vă va salva. S-ar putea să vi se ofere o plimbare cu elicopterul, din care veți cădea, dar același coleg, pe care nu-l veți recunoaște, vă va prinde în brațe. Îl cheamă Clark.

Taur. Vă veți împunge cu mai mulți colegi de birou care nu înțeleg că sforăitul care îi deranjează pe ei e de la polipi. Pe plan sentimental, veți avea sentimentul că nu vă place nimeni.

Gemeni. Azi, pe lângă faptul că *nu* chiar și atunci când *da*, veți primi vestea că nu e nimic nou în ceea ce vă privește. Spre seară veți primi

un telefon gratis, cu condiția să semnați un contract scump.

Rac. Nimic nu merge înainte azi, așa că lăsați-vă purtați de val și călcați apa. Curenții vă vor împinge spre un țărm necunoscut, pe când factura la gaz vă va împinge spre bine-cunoscutele brațe ale disperării.

Leu. Vă simțiți din ce în ce mai slăbit, ca un boxeur care se luptă cu trei campioni deodată: Higher von Euro, Crescent Dollarson și Maxim Prețulescu. Plin de vânătaie, vă veți consola că, până la urmă, sunteți plin, nu gol.

Fecioară. Nativii din zodia fecioară vor vorbi diverse limbi, după cum urmează: vorbitorii nativi de engleză vor vorbi engleza, vorbitorii nativi de franceză vor vorbi franceză, iar vorbitorii nativi de română vor vorbi o limbă de tranziție, între româna în suferință și rongleza de băltoacă.

Balanță. Ca de obicei, veți cântări cu atenție toate oportunitățile care vi se vor oferi și veți alege una la întâmplare pentru că nu știți să cântăriți corect, deși o faceți cu atenție. Spre seară soarele va apune.

Scorpion. Dis de dimineață veți bate la o ușă. Pe cine veți bate și la care ușă, nu are importanță, pentru că jandarmii vor interveni și vor prelua mare parte din activitate. Cineva vă va împrumuta o sumă de bani, cu condiția să-i înapoiați înainte de a-i cheltui.

Săgetător. Dacă stelele vă zâmbesc, dacă norii vă șoptesc, dacă vântul vă trece prin păr degetelele iluzorii și dacă luna vă face cu ochiul, schimbați tratamentul. N-ar trebui să fie așa.

Vărsător. Oricât ar părea de ciudat, după spălare, pisicile nu se usucă în cuptorul cu microunde. Oricine are dreptul de a greși, dar când ajungeți la a treia pisică, ar trebui să vă dați seama.

Pești. Vă obosesc, chiar enervează, toți cei care fac glume cu pești, dar nu trebuie să vă simțiți ca un pește pe uscat. În ceea ce privește viața amoroasă, nu disperați, că are balta pește, chiar dacă exact așa ați fost lăsat(ă): baltă.

(Cititorul în stele verzi: *Gelu Astronelu*)

Murphysme originale

- În supermarket, la casă, probabilitatea ca să se blocheze POS-ul sau să se termine rola de hârtie de la imprimantă este invers proporțională cu lungimea cozii.

- Oricât de mult timp ai avea pentru pregătirea unui examen, acesta este întotdeauna mai scurt cu exact o zi.

- Legea tragerii biletelor la examen: când e să n-ai noroc, n-ai; când e să ai noroc, tot n-ai.

- Nevoia de a avea cât mai multe cărți, caiete și foi înșirate pe birou crește direct proporțional cu mărimea biroului.

- Legea începătorului în intersecție: motorul se va opri doar când mai sunt și alte mașini de față.

(*Ghin Ion*)

Retrospectivă

De obicei se întâmplă multe lucruri frumoase la Facultatea de Litere a Universității „Dunărea de Jos”: ateliere de lucru, întâlniri cu scriitori (da, pentru că există și scriitori în viață, nu numai cei din manuale), concursuri, festivități, sesiuni științifice studentești și așa mai departe. Amintim doar câteva: „Cultural Workshop so French, tres Anglais”, „Saint Patrick’s Day”, „Rendez-vous de generation”, „Campania Caritabilă Mesagerii lui Moș Crăciun”, „Valorificarea optimă a oportunităților de angajare” etc.

Facultatea de Litere oferă și elevilor de liceu posibilitatea de a-și face auzite vocile, așa cum o face în această revistă și așa cum a făcut-o și în lunile ianuarie, martie și aprilie ale acestui an, când a organizat o serie de concursuri pentru ei. La acestea au participat elevi din Galați și din Brăila, iar textele scrise de ei au fost răsplătite cu premii și mențiuni. Sperăm ca mulți dintre ei să devină studenții facultății noastre. Până atunci, reproducem un fragment din eseu care a câștigat Locul I la concursul *Open Letters for Creative Writers*, sub egida *Primii pași spre facultate se fac din liceu*, scris de **Ana Stan**, elevă a Colegiului Național „Nicolae Bălcescu” din Brăila (coordonator, doamna profesoară Mocanu Luminița, absolventă a facultății noastre).

What Brings Sense to Human Life?

The theory of knowing the meaning of life goes beyond the realm of human thought, transporting it into an infinitely impossible ideal that is impossible to know, but, paradoxically, innate in each of us. The heartbeat produces an electromagnetic field up to 5,000 times stronger than that of the brain. The meaning of life is (metaphorically) love. However, in the need for continuous knowledge, humanity seeks to penetrate as deep as possible into the bottomless ocean that is the meaning of life. We often forget that existence is finite. Life, whatever form it finds itself, has an end.

For each of us there is a clock of arrival and a clock of departure. In this context of the temporality of life we often come to believe that the meaning of life does not exist. It is in these moments that we value life, we give up our pride or vain ambitions, we love those around us, and we are sorry that time passes. We would like to stop it. We would like, if not our life, the life of our loved ones to never end. We feel through such feelings how the meaning of life is love, when we are willing to give up everything for the life of our loved ones so that they stay with us – because they are the meaning of life for us, the reason why we live.

Responsabilii pentru această ispravă

Cei care și-au păstrat calmul englezesc:

Ana Maria Iftimie

Ana Maria Păcleanu

Iulian Mardar

Cei din filiera franceză:

Elena Constandache

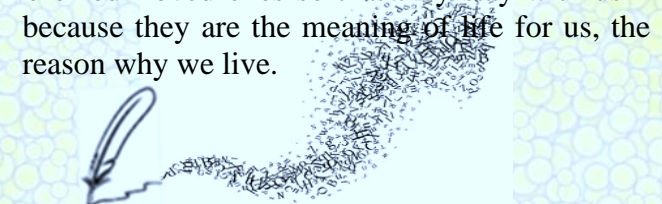
Cei care au susținut revista cu tărie și gazetărie:

Daniela Bogdan

Marius Țuca

A pus textele în pagină literă cu literă:

Iulian Mardar

Pentru a vedea tot ce se întâmplă la facultatea noastră, vizitați www.litere.ugal.ro sau pagina de Facebook a Facultății de Litere, Galați.

